

РЕШЕНИЕ

№ 15130

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **306** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Л. С. И. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] против Решение № 2153-21-363 от 04.12.2025 г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. - град, издадено на основание чл. 117, ал. 3 от КСО, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/85 от 24.10.2025 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ С.-град. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на оспореното решение поради противоречието му с материалния закон. Твърди се, че Л. С. И. към момента на подаване на заявление за отпускане на лична пенсия отговаря на изискванията на чл. 69б, ал. 1 от КСО, а именно има навършени 51 години и сбор от осигурителен стаж и възраст 94. Оспорва се изводът на административния орган, че, заявителят Л. С. И. не може да се пенсионира по реда на чл. 69б, ал. 1 и ал. 2 от КСО, тъй като посочената разпоредба е за служители, на които не достига осигурителен стаж, а не възраст. Излагат се подробни съображения, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 69б, ал. 1 т. 1 от КСО, тъй като Л. С. И. има повече от 10 години положен труд при осигурителен стаж и възраст при условията на първа категория като държавен служител по ЗМВР, нормата на чл. 68 от КСО е обща и се отнася за всички останали лица, които не попадат в специалната категория като заявителя в конкретния случай. Разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) сочи, че лицата, които не са придобили право на пенсия по чл. 69 от КСО

поради недостигащ осигурителен стаж могат да се пенсионират по реда на чл. 69б, ал. 1 и ал. 2 от КСО, като трайната съдебна практика е, че тази разпоредба има указателен характер и е в противоречие с нормите на чл. 69, ал. 1 и чл. 69б, ал. 1, т. 1 от КСО, тъй като въвежда нови правила, различни от предвидените в нормите на КСО. Сочи се, че заявителят Л. С. И. в конкретния случай към деня на подаване на заявлението е изпълнила условията по чл. 69, ал. 1 от КСО и отговаря на всички кумулативно предвидени предпоставки по чл. 69б, ал. 1 от КСО за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Изложени са съображения, че разпоредбите на чл. 69 от КСО и чл. 69б от КСО са с равнозначно приложение с оглед правните си последици, което означава, че при наличие на една от двете хипотези, уредени в чл. 69 и чл. 69б от КСО правото на пенсия следва да бъде зачетено в която хипотеза може да бъде упражнено, а ако е възможно и по двете, следва да се приложи нормативната уредба в по-благоприятен вариант за заявителя. Сочи се, че Л. С. И. в конкретния случай попада в хипотезата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от КСО – има навършен осигурителен стаж и възраст, изискуеми по чл. 69б, ал. 1, т. 1 от КСО за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за това, че има най-малко 10 години положен труд при условията на първа категория като държавен служител по ЗМВР. Счита, че е изпълнила условието за осигурителен стаж по чл. 69, ал. 1 от КСО, но не е навършила изискуемата по тази разпоредба възраст, разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС не е пречка за приложението на чл. 69б, ал. 1, т. 1 от КСО при наличие на навършена възраст и осигурителен стаж, тъй като съгласно тази разпоредба, за да се пенсионира по чл. 69б, ал. 1 от КСО трябва да не ѝ достига осигурителен стаж по чл. 69 от КСО, а не както в случая на жалбоподателя в конкретния случай изискуемата възраст, т.е. поставено е условие за приложението на една от двете законови разпоредби, какъвто ограничителен критерий не е определен от самия кодекс. В този смисъл и доколкото Л. С. И. отговаря на всички кумулативни предвидени законови предпоставки по чл. 69б, ал. 1 от КСО за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на тази разпоредба, с оглед на което оспореното решение е издадено при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Иска се от съда да отмени оспореното решение със законните последици от това.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С. - град, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, в съдебно заседание, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага доводи за правилност и законосъобразност на оспорения акт, както и на потвърденото с него Разпореждане. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства, приета е административната преписка по издаване на оспореното решение.

Административен съд София-град, след като анализира поотделно и в съвкупност приобщените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на Л. С. И. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б от КСО с вх. № 2113-21-7289 от 09.10.20205 г., като към заявлението са приложени изискуемите удостоверителни документи съгласно чл. 2 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), приложила е документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж.

Не е предмет на спор между страните, че зачетеният осигурителен стаж на Л. С. И. от

длъжностното лице по пенсионно осигуряване е 18 години и 3 месеца от първа категория и 14 години, 4 месеца и 11 дни от трета категория, като при спазване правилата на чл. 104 от КСО общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд, е 43 години, 9 месеца и 11 дни. Не е предмет на спор, че към датата на подаване на заявлението (09.10.2025 г.) Л. С. И. е навършила 51 години, 1 месец и 3 дни, като сборът от осигурителния ѝ стаж и възраст е 94 (51 години, 1 месец и 3 дни + 43 години, 9 месеца и 11 дни). Осигурителният стаж на Л. С. И. от 18 години и 3 месеца е положен в системата на Министерството на правосъдието на Република България по реда на ЗИНЗС и същият, съгласно чл. 17, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), се зачита за първа категория при пенсиониране.

С Разпореждане № [ЕГН]/85 от 24.10.2025 г., издадено от длъжностно лице по ПО, на Л. С. И. е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. За да формулира този извод, административният орган е приел, че е установено е в административното производство пред административния орган, че заявителят към момента на подаване на заявлението 09.10.2025 г. има възраст 51 години, 1 месец и 3 дни и сбор от стаж и възраст 94, като при преценката за приложението на чл. 69б, ал. 1 от КСО и чл. 69, ал. 2 от КСО е прието, че не отговаря на изискванията за отпускане на пенсия. Посочено е, че лицето няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл. 69, ал. 2 от КСО, тъй като няма навършени 54 години и 4 месеца за календарната 2025 г., както и, че лицето няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и по реда на чл. 69б, ал. 1 от КСО, тъй като не отговаря на изискването на чл. 18, ал. 4 от НПОС. След като е констатирано, че жалбоподателката не е навършила изискуемата възраст по чл. 69, ал. 2 от КСО (няма навършени 54 години и 04 месеца за 2025 г.) и няма недостигащ стаж, като държавен служител по чл. 24 от ЗИНЗС, е прието, че не е налице хипотезата на чл. 18, ал. 4 от НПОС за отпускане на исканата пенсия за ОСВ по чл. 69б, ал. 1 от КСО. С процесното разпореждане на заявителя е отказано отпускане на лична пенсия за ОСВ на основание чл. 69б, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 18, ал. 4 от НПОС.

Л. С. И. е оспорила издаденото Разпореждане по административен ред пред Директора на ТП на НОИ С.-град, който с оспореното решение е отхвърлил жалбата като неоснователна. Директорът на ТП на НОИ С.-град е посочил, че изискванията за придобиване право на пенсия по чл. 69б, ал. 1 от КСО са съществено различни от тези по чл. 69, ал. 2 от КСО, доколкото законодателят изисква реалното полагане на труд при условията на първа категория, която се признава за конкретно определени с акт на Министерски съвет длъжности съгласно чл. 104, ал. 1 от КСО. Приел, че от доказателствата по преписката безспорно се установява, че положението от оспорващата труд не е на длъжност от посочените в ПКТП (отм.) и НКТП за първа категория. Съгласно ЗМВР трудът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 при пенсиониране се зачита от първа категория труд, т.е. по силата на закона трудът им се приравнява към тази категория, въпреки че действително не е положен да длъжности в определените с акт на МС отрасли и производства. В този смисъл е формулирал извод, че разпоредбите на чл. 69, ал. 2 и чл. 69б, ал. 1 съдържат различни материалноправни предпоставки, обуславящи упражняването на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицата, като длъжностното лице следва стриктно да приложи цитираните норми при преценка на правото на лична пенсия за ОСВ на конкретното лице, като прецени в персоналия обхват на коя от нормите попада. Приел е, че определящ за приложението на чл. 69 и чл. 69б от КСО е характерът на положението труд и в конкретния случай, доколкото не е предмет на спор между страните, че Л. С. И. попада в кръга на лицата, работещи в структурите на МВР, за придобиване право на пенсия за ОСВ следва да се преценяват условията по чл. 69 от КСО. Едновременно с това, административният орган е обсъдил разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС, съгласно която лицата, които не са придобили

право а пенсия по чл. 69 от КСО поради недостигащ осигурителен стаж, могат да се пенсионират по реда на чл. 69б, ал. 1 и ал. 2 от КСО, като е приел, че смисълът на посочения текст е да се даде възможност на лицата от специалните ведомства не да се пенсионират по-рано от определената възраст за ранно пенсиониране, а само когато стажът им от първа/втора категория труд е недостатъчен при навършена по чл. 69 от КСО възраст да ползват правата по чл. 69б от КСО. Във връзка с горното е приел, че с отпускането на пенсия по чл. 69б от КСО при ненавършена изискуема възраст по чл. 69 от КСО ще е налице заобикаляне на закона, тъй като причината за придобиване право на лична пенсия за ОСВ по чл. 69 от КСО следва да е не възрастта, а единствено осигурителният стаж, за да се приложи чл. 18, ал. 4 от НПОС. С посочените мотиви административният орган е приел, че правилно с оспореното разпореджане е прието, че с оглед обстоятелството, че Л. С. И. е лице, попадащо в персоналният обхват на разпоредбата на чл. 69, ал. 2 от КСО, а не на чл. 69б, ал. 1 от КСО и преценката на правото ѝ на пенсия следва да се извърши по условията на тази разпоредба, а не по чл. 69б, ал. 1 от КСО. В този смисъл, след като оспорващата има изискуемият стаж стаж в структурите на МВР, но няма навършена изискуемата възраст за 2025 г. – 54 години и 4 месеца, респективно разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС е неприложима, за Л. С. И. не е налице право на лична пенсия за ОСВ. Решението е съобщено на оспорващата на 10.12.2025 г. Жалбата е подадена до Административен съд С.-град, чрез административния орган, на 07.01.2026 г. (с пощенско клеймо от 29.12.2025 г.).

При така установената фактическа обстановка настоящият състав на Административен съд София-град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е редовно подадена, от надлежна страна, имаща правен интерес да обжалва негативен за нея и подлежащ на съдебен контрол акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и при липса на отрицателни процесуални предпоставки за произнасяне по съществуващото на спора.

Оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град е издадено от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност, доколкото съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се обжалват разпореджания за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Обжалваният акт е издаден в законоустановената форма, при спазване на административно производствените правила за неговото издаване и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването си, което го прави мотивиран и дава възможност да бъде преценена законосъобразността му. Потвърденото разпореджане също е издадено от компетентните по закон органи съгласно чл. 54ж от КСО и съгласно приложената по делото Заповед № 1015-21-247 от 04.12.2018 г. на Директора на ТП на НОИ – С. - град.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В случая релевантните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени при извършените в хода административното производство проверки от осигурителните органи. От данните по делото се установява, че в хода на административното производство са събрани всички относими доказателства, релевантни за преценка на правото на жалбоподателя на исканата от нея пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ). Съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Страните не спорят по установените в производството факти, спорът е правен относно приложимата разпоредба за възникване правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на оспорващата Л. С. И. в конкретния случай. Касае правото на пенсия за осигурителен стаж и

възраст по чл. 69б, ал. 1 от КСО на лице, което е изпълнявало длъжност по чл. 69, ал. 2 от КСО, но не е навършило предвидената в нея възраст.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона възраженията на жалбоподателката са неоснователни.

Разпоредбите на чл. 69, ал. 2 от КСО и чл. 69б, ал. 1 от КСО регламентират различни фактически състави като правно основание за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, съдържат различни материалноправни предпоставки за възникване и упражняване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по отношение на лицата.

От анализа на разпоредбата на чл. 69 от КСО следва извод, че тя въвежда изключение за определена категория осигурени лица относно правото им на пенсия за осигурителен стаж и възраст спрямо общото правило на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Разпоредбата на чл. 69, ал. 2 от КСО предвижда по-облекчен режим на пенсиониране за работещите при условията на посочените закони. Съгласно чл. 69, ал. 2 от КСО държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, държавните служители по чл. 11 от Закона за пощенските услуги, държавните служители, осъществяващи дейността по охрана на съдебната власт по чл. 391 от Закона за съдебната власт, придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони, по Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ и като военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България. Изискването за посочената по-горе възраст от 52 години и 10 месеца влиза в сила от 01.01.2016 г., а разпоредбата на ал. 9 на чл. 69 от КСО предвижда, че от 31 декември 2016 г. възрастта за лицата по ал. 1 – 7 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 55-годишна възраст за лицата по ал. 1. Следователно кумулативно изискуемите предпоставки за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст към 09.10.2025 г. са следните: навършена възраст 54 години и 04 месеца (чл. 17а, ал. 1, т. 10 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж) и 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети да е действително прослужен като държавен служител по посочените в разпоредбата закони. В чл. 17, ал. 2 от НПОС е посочено, че осигурителният стаж по чл. 69 от КСО се зачита за първа категория труд.

От своя страна, изискванията за придобиване право на пенсия при условията на чл. 69б от КСО са различни, като законодателят задължително изисква реалното и действително полагане на осигурителния стаж при условията на първа категория труд. Съгласно чл. 69б, ал. 1 от КСО лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд, придобиват право на пенсия при следните условия: навършили са възраст до 31 декември 2015 г. 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете (т. 1); от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55-годишна възраст, т.е. навършена възраст от 1 януари 2025 г. – 51 години за жените и 54 години и 4 месеца за мъжете (чл. 18б, ал. 1, т. 10 от НПОС).

Чл. 18, ал. 4 от НПОС гласи, че лицата, които не са придобили право на пенсия по чл. 69 от КСО поради недостигащ осигурителен стаж, могат да се пенсионира по реда на чл. 69б, ал. 1 и 2 от КСО.

По делото е безспорно установено, че жалбоподателката към момента на подаване на заявлението за отпускане на пенсия няма необходимата възраст по чл. 69, ал. 9 във връзка с ал. 1 от КСО. В същото време тя има необходимата възраст за пенсиониране по правилата на чл. 69б от КСО. Към

датата на подаване на заявлението, както бе посочено и по-горе, изискуемата възраст на жените по тази норма е 51 г. Както правилно е посочено в решението и разпореждането, тя има и необходимите 94 точки.

Основният спор от правна страна в случая се произвежда от тълкуването на разпоредбата на чл. 69 от КСО, която предвижда 27 г. стаж при условията на посочените закони, от който стаж да е действителен 18 г., както и, че стажът се зачита като такъв от първа категория при пенсионирането им. Страните спорят за това дали за служителите по чл. 69б, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 18 от НПОС се прилага само при недостигащ стаж или и при недостигащ стаж и възраст за пенсиониране по чл. 69, ал. 1 от КСО.

От анализа на разпоредбите следва, че стажът в хипотезите на чл. 69 от КСО не е от първа категория, априори изначално, а може да е от всяка категория. Разликите в характеристиките на стажа по чл. 69 от КСО и по чл. 69б, ал. 1 от КСО следват от специалните разпоредби за различните категории лица, за които се отнасят. Стажът по чл. 69 от КСО не се полага при условията на първа категория, като в него може да има стаж от всяка категория, а стажът по чл. 69б, ал. 1 от КСО следва да е положен при условията на първа категория. Изискванията за придобиване право на пенсия при условията на чл. 69б от КСО са различни, като законодателят задължително изисква реалното и действително полагане на осигурителния стаж при условията на първа категория труд. В чл. 104, ал. 1 от КСО е посочено, че Министерският съвет определя кой труд към коя категория се причислява съобразно характера и особените условия на труд, а именно с ПКТП (отм.), действал до 31.12.1999 г. и НКТП (в сила от 1.01.2000 г.), а според разпоредбата на чл. 104, ал. 4 от КСО осигурителният стаж на лицата по чл. 69 се превръща, като три години действително изслужено време се зачитат за пет години осигурителен стаж от трета категория. Чл. 1 от НКТП посочва изчерпателно на кои лица и при какви условия на труд стажът следва да се зачете от първа категория труд. Това са лица, полагащи труд под земята, във въздуха, в атомна електроцентраля, в металургията, екипажи на кораби, специализирани в превози на химически вещества, нефтопродукти и въглища; работещи в машинното отделение на плавателни съдове от морския флот. Сред тях не попадат държавните служители по ЗИНЗС и ЗМВР. В конкретния случай оспорващата попада в обхвата на чл. 69, ал. 1 от КСО, а не в този на чл. 69б, ал. 1 от КСО, касаещ лицата, придобили осигурителния стаж при реалното и действително полагане на труд при условията на първа категория такъв. Затова само формалното съответствие на изискванията на чл. 69б, ал. 1 от КСО не е основание за отпускане на пенсия, с оглед на обстоятелството, че водещ е характерът на действително заеманата от Л. С. И. длъжност и извършваната дейност, която не попада в обхвата на ПКТП (отм.) и НКТП. Ако правната теза, че стажът по чл. 69 от КСО винаги е от първа категория е вярна, то е излишен чл. 69 от КСО, тъй като ще се прилага винаги и автоматично чл. 69б от КСО, който е по-благоприятен, защото изисква само 10 г. стаж от първа категория и по-ниска възраст от възрастта по чл. 69 от КСО. Целта на закона е възможност за лицата по чл. 69 от КСО да се пенсионира при по-благоприятни условия от общите условия. Ако в стажа по чл. 69 от КСО се съдържа стаж от първа категория във връзка с условията на труд на конкретна длъжност, или стаж от първа категория извън хипотезите по чл. 69 от КСО, то отново ще е налице приложение на разпоредбата на чл. 69б от КСО, която е за лицата, работили при действителни условия на първа категория труд. За останалите лица, които не са работили в условията на първа категория труд, но са лица в хипотезите по чл. 69 от КСО, стажът се зачита за първа категория само относно признаване на правото пенсия, и то при наличието на всички предпоставки в чл. 69 от КСО. Разликата в условията на труд по категории е свързан с различно възнаграждение, добавки за вредни условия и други, който довод подкрепя извода, че ЗМВР и КСО влагат различно съдържание в условия на

труд от първа категория и зачитане при пенсиониране на осигурителен стаж от първа категория. В случая зачитането на стаж от първа категория за признаване на правото на пенсия не е равнозначно на действителен труд при условията на първа категория. По същите съображения в чл. 17, ал. 2 от Наредбата със съдържание, че осигурителния стаж по чл. 69 КСО се зачита за осигурителен стаж от първа категория труд, не квалифицира стажа/труда в условията на първа категория, което се прави с други актове, а само зачита стаж, при определени законови условия и предпоставки от първа категория, и то само във връзка с преценка на правото на пенсия.

При анализа на разпоредбите следва изводът, че са налице различни специални хипотези за пенсиониране по отношение на лицата по чл. 69 от КСО и обща хипотеза за лицата по чл. 69б, ал. 1 от КСО, които не следва да се смесват, например стажът по чл. 69 с възрастта по чл. 69б, ал. 1 от КСО. В случая се преценява правото на пенсия в хипотезите на чл. 69 от КСО или в хипотезите на чл. 69б, ал. 1 от КСО. Изложеното означава, както бе посочено и по-горе, че разпоредбите на чл. 69, ал. 2 и чл. 69б, ал. 1 от КСО съдържат различни материалноправни предпоставки, обуславящи упражняването на правото на пенсия за ОСВ по отношение на лицата. Тези от тях, изпълняващи длъжности или извършващи дейности по посочените в чл. 69 от КСО специални закони, могат да се възползват от чл. 18, ал. 4 НПОС и да им бъде отпусната пенсия по чл. 69б, ал. 1 или 2 от КСО, но само когато не им достига изискуемият осигурителен стаж, като за целта трябва да са навършили необходимата възраст по чл. 69 от КСО. По делото е безспорно установено, че Л. С. И. няма навършени 54 г. и 4 м. през 2025 г. към датата на подаване на заявлението. Определящ, досежно прилагането на чл. 69 и чл. 69б от КСО е характерът на положението труд, оспорващата е държавен служител в структурите на МП, т. е. такъв по чл. 24 от ЗИНЗС, като съгласно посочената разпоредба трудът на държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС при пенсиониране се зачита като първа категория. Поради това за придобиване на правото на пенсия за ОСВ следва да се преценят условията на чл. 69 от КСО за полагането на труд. След като оспорващата разполага с изискуемия стаж като държавен служител по ЗИНЗС, който препраща към реда на ЗМВР, но няма навършена изискуемата възраст по чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО за 2025 г. - 54 г. и 4 месеца, тя не придобива право на пенсия за ОСВ. За нея изключението, предвидено в разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС, е неприложимо. Тази норма е обвързана с изискванията за пенсиониране по чл. 69 от КСО и е благоприятстваща за лицата от специалните ведомства, като се отчита специфичният характер на труда, но поради определени обстоятелства трудовият стаж на тези длъжности не е достатъчен за придобиване на право на пенсия по чл. 69 от КСО. При сравнението на последователните редакции на чл. 69 и чл. 69б от КСО е видно, че чл. 18, ал. 4 от НПОС е обусловена от измененията им и всъщност по никакъв начин не противоречи на КСО като нормативен акт от по-висока степен.

В такъв смисъл е последната непротиворечива практика по тълкуването и прилагането на нормите на чл. 69 и чл. 69б от КСО, примерно Решение № 3460 от 26.03.2026 г. на ВАС по адм. д. № 6243/2025 г.; Решение № 12601 от 8.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 8987/2025 г.; Решение № 2241 от 26.02.2026 г. на ВАС по адм. д. № 7631/2025 г.; Решение № 3369 от 25.03.2026 г. на ВАС по адм. д. № 6601/2025 г.; Решение № 11912 от 25.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9606/2025 г. и други.

В този смисъл съдът намира, че, като е отказано право на лична пенсия на оспорващата, административният орган е постановил решението си, респективно органът по ПО е издал разпореджението си при спазване на приложимия материален закон.

Изложеното показва, че административният акт е валиден, издаден в съответствие с материалния закон и процесуалните правила, поради което подадената от Л. С. И. жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, което съдът, като се има предвид фактическата и правна сложност на делото, определя в минимален размер от 200.00 лева, превалутирани в размер на 102,26 евро съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. С. И. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] против Решение № 2153-21-363 от 04.12.2025 г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. - град, издадено на основание чл. 117, ал. 3 от КСО, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/85 от 24.10.2025 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Л. С. И. с ЕГН [ЕГН], с адрес: . Чепинци, [улица] да заплати на Национален осигурителен институт сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: